

Lk. 16,19-31

Gyakran halljuk, főleg itt a templomban ezt a kifejezést, hogy „örökkévalóság” és mindig olyan távolinak tűnik. Sokszor csak úgy elsiklik a fülünk mellett, nem jut el csak a szívünk felszínéig és könnyedén azt mondjuk, hogy: Áh, ráér még ezzel foglalkozni, ezen gondolkodni. Van ennél fontosabb is, amivel foglalkozzam.

Ma örökkévalóság vasárnapját ünnepeljük. Bár tudom, hogy sokunktól távol áll az örökkévalóság gondolata, mégis a mai igehirdetés alkalmával, a gazdag és szegény Lázár történetnek alapján arról fogok beszélni, hogy miért is élet-halál kérdés mindannyiunk számára, az hogy komolyan elgondolkozzunk erről.

Amint halhattuk, nagyon beszédes ez a példaelbeszélés, rengeteg képet tartalmaz, amit akár magunk elé is képzelhetünk. Egy színházi előadásnak is megfelelne, amely idézőjelben „Isten színpadán” játszódik le, és amelynek az eseményei két színtéren zajlanak: a földi, evilági színtéren és a túlvilágban. A két színtér szereplői által Isten minket is bevon ebbe a történetbe. Nézzük meg közelebbről ezeket a színtereket, ezeket a szereplőket. Először szeretnék beszélni a

halál előtti létről, a földi életről, majd a túlvilági helyzetről, és ezt követően, hogy milyen nagy lehetőség számunkra, hogy mindezt itt hallhatjuk.

A halál előtti lét (Eredj el és te ne ekképpen cselekedj!)

Az első színtér, amellyel foglalkozik ez a történet, a földi, a halál előtti színtér. Az a hely, ahol a mindennapjainkat éljük, ahol együtt élnek a gazdagok a szegény Lázárokkal, a boldogok a búslakodókkal, az egészségesek a betegekkel, és még sorolhatnám sokáig. Ebben a színtérben két szereplőt, két életmódot, embertípust tár elénk Jézus mindenféle bevezetés nélkül: a gazdagot és szegény Lázárt.

Azt halhattuk erről a gazdagról, hogy minden nap bíborba és patyolatba öltözött, és nap, mint nap, fényes lakomát rendezett. Jézus korában csak rendkívülieseményekkor, ünnepekkor öltöztek ki így az emberek és rendeztek ilyen fényes összejöveteleket. Ott van a tékozló fiú esete. Amikor hazatér hosszú időt követően Atyjához, az szép ruhába öltöztette és örömlakomát szervezett neki. Ez a gazdag, azonban nap, mint nap hivalkodott, büszkélkedett gazdagságával. Jézus már az első mondattal érzékeltetni akarja,

hogy ez a hivalkodó gazdag, aki tulajdonképpen a történet főszereplője, csak önmagára gondolt és azokra a gazdag társaira, akikkel naponként együtt mulatozott.

A másik szereplő, Lázár, ugyan úgy, mint az irgalmas samaritánus példázatában a félholtra vert, csak mellékszerepet játszik. Jézus Lázárt a gazdaggal szemben szerető gondolattal mutatja be. Annak ellenére, hogy koldus megérdemli, hogy neve is említést kapjon, amelynek jelentése: Isten segít! Ezt a szegény koldust odavetették a gazdag kapujához. Azt olvassuk róla, hogy fekélyekkel volt tele, valamint kívánta, hogy bárcsak jóllakhasson a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal. Olyan életet kellett élnie, amelyben folyamatos kétségek gyötörték azzal kapcsolatban, hogy megéli-e a másnapot vagy sem?

A két szereplő azonban nem független egymástól, nap, mint nap kapcsolat állt fent közöttük, hiszen azt olvassuk az igében, hogy „aki ott feküdt a gazdag előtt”. Az előbbieket ismeretében azt mondhatjuk, hogy a szeretetlenség, önzőség, közömbösség, egoizmus képe jelenik meg előttünk. Csak egy ilyen kiszolgáltatottság tükrében kerül előtérbe a gazdag érzéketlensége. Ennek a gazdag embernek nem az volt a bűne, hogy gazdag volt, hanem, hogy önzően volt gazdag, vakon volt

gazdag. Ott volt a kapuja előtt, az otthona előtt Lázár, és nem látta meg, nem segítette meg.

Pedig ajándékkul és lehetőségül adta számára az Úristen azt az elesett embert. Lehetőségül, hogy gyakorolja a szeretetet, lehetőségül, hogy meglássa benne a felebarátot, hogy megossza vele javait, amitől csak emberibb lett volna, mint ahogy hallhattuk a bibliaolvasás rendjén a samaritánus példájában. Ugyanakkor feladatul is, kötelességül, hogy érezd a magad felelősségének, hogy mi van a másikkal. Miközben a felelősségedet betöltöd és segítesz rajta, Jézussal találkozol. Jézussal kerülsz kapcsolatba, aki azt mondta, hogy *„éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. Amennyiben eggyel az én kicsinyeim közül megcselekedtél velem tettél meg.”* Lázárban ez a gazdag találkozhatott volna az Istennel. Drága lehetőségül adta neki az Úristen és ő ezt nem látta meg, önzőségében eldobta magától. Ha megvizsgálom a magam életét, mindig örömmel tölt el, ha visszagondolok azokra a helyzetekre, emberekre, akiknek segítségül szolgálhattam. Feltölt lelkileg, anélkül, hogy ezzel hivalkodnék. Lehet, hogy időnként kimarad a jó

cselekvése az életünkből, elhalványul bennünk a mások iránti felelősségvállalás, csak úgy elvagyunk magunkkal és a magunk körével, de Isten ígéje arra bátorít ma, hogy vegyük észre, nemcsak körülöttünk forog a világ.

Isten számunkra is sok lehetőséget ad a vele való találkozásra embertársainkon keresztül. A kérdés az, hogy észrevesszük-e, megragadjuk-e ezeket a lehetőségeket, vagy továbbra is csak magunkkal foglalkozunk? Higgyétek el testvéreim, hogy nekünk is megvannak a magunk Lázárai. Vajon észre vesszük-e őket a mindennapi rohanások közepette? A múlt vasárnap is halhattuk, hogy keresztyénnek lenni azt jelenti, hogy gyakoroljuk a szeretetszolgálatot, hiszen a hit cselekedetekben nyilvánul meg. Nem szabad azonban azt gondolnunk, hogy ez a Lázár mindig anyagiakban szorul mireánk. Nem! Úgy kell ezt elképzelni, hogy mindig az a Lázár, akinek valamilyen hiánya van és én azt a hiányt betölthetem. Lehet csak magányos, és én társul egy rövid beszélgetéshez mellé szegődhetem. Lehet, nekem örömöm van, neki meg szomorúsága, és abba a szomorúságába egy kicsi fénysugarat vihetek. Lehet, hogy csak arról van szó, hogy baja van magával, küszködik, és ha valaki bátorítja, biztatja, attól szárnyakat kap és rendbe jöhet az élete. Lehet, hogy

némelyeknek csak egy jó szóra, egy meleg kézfogásra, bátorításra, egy kis odafigyelésre van szükségük, arra, hogy észrevegyék őket. Itt elgondolkozhatunk, vajon mennyire figyelünk egymásra? Ne gondoljunk arra, hogy mindig pénz kell, sőt higgyétek el, hogy a legtöbbször nem az kell a másik embernek. Vegyük észre, vegyem észre, hogy ott vannak a mi Lázáraink, akik valamiben hiányt szenvednek és ezt a hiányt mi tudjuk betölteni, mert az Úristen egymásra bízott minket.

Isten segítségével nyissuk ki szemünket és vegyük észre, hogy minden itt dől el! Itt és most e jelenvaló életünkben! A földi életünk, a földi szintér meghatározza a túlvilágot, és ez nagyon fontos gondolat, erre jól figyeljünk oda, hiszen azt olvassuk a továbbiakban, hogy „meghalt a gazdag és...”, majd „meghalt Lázár és...”.Az „és” azt jelenti, hogy folytatás a földi életet követően és jó reménységgel lehetünk az örök életre nézve. Aki az örökkévalóság nézőpontjából vizsgálja az életét, annak az embernek átértékelődik az élete. Életünknek, gyümölcsöt hozó életnek kell lennie, és meg kell ragadnunk minden esélyt az irgalmasság, a szeretet gyakorlására. Nekünk is vannak Lázáraink, ma még segíthetünk, mert egyszer egyformán eljön mindannyiunk számára a halál és az azt követő „és” nem mindegy, hogy hova

vezet. Ne halogassuk a jó cselekvését, törekedjünk arra, hogy Istennek kedves életet éljünk, ahogyan Pál is biztat bennünket, mert bizony „mindannyiunknak leplezetlenül kell, odaálljunk Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel, aszerint amit e testben cselekedett: akár jót akár gonoszt” (2 Kor 5,10). Itt el is érkeztünk, a következő ponthoz, a halál utáni helyzetéhez.

A halál utáni helyzet (a kettő között nincs átjárás)

Nézzük meg, hogy mi van a halált követően. A túlvilági szintéren két képpel találkozunk: a gazdagéval, aki **a pokol között gyötrődik** és a Lázáréval, aki Ábrahám kebelén pihen. Ahelyett, hogy valamiféle spekulatív pokol-mennyország magyarázatba kezdenék, inkább egyetlen fő gondolatot szeretnék kiemelni ezzel kapcsolatban: a kettő között nincs átjárás, nincs visszatérés. Ábrahám azt mondja a gazdagnak, hogy **„közöttünk és közöttetek nagy és áthidalhatatlan szakadék tátong”**. Itt a hangsúly főként az örök szenvedés világára tevődik, ahol a kétségbeesés érzése a domináló. A gazdag rájön, hogy már túl késő ahhoz, hogy bármit is tegyen vagy visszafordítson.

A példázat világosan kiemeli, hogy vannak ajtók, amelyek véglegesen becsapódnak előttünk. És ezt komolyan kell venni. Az időt nem lehet visszafordítani, most még tart a kegyelmi idő ameddig tart, de egyszer csak véget fog érni, és lehet, hogy hamarabb, mint ahogy azt mi elképzeltük. Ezért fontos, hogy feltegyük magunknak a kérdést, hogy hogyan élünk, mennyire vesszük komolyan a Jézus parancsát? - **„Azt cselekedjétek embertársaitokkal, ami szeretnétek, hogy veletek is cselekedjenek!”** – A szeretetszolgálat gyakorlása meghatározza a halál utáni életünket! Ott, már nem lehet változtatni, nem lehet visszajönni, hiszen igénk világosan kijelenti, hogy: „köztünk és közöttetek nagy szakadék tátong”.

Mivel bizonyítja ezt példázatunk? A gazdag két kérést intéz Ábrahámmal. Az első: **„Atyám Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg nyelvemet.”** Ábrahám világosan kijelenti, hogy ez nem lehetséges, nincs átjárhatóság a két világ között. A gazdag elkésett ezzel a könyörgéssel, hiszen Bibliánkban van több olyan történet is, ahol ugyanez a könyörgés nyitott ajtóra talál. Ugyanezt az imádságot mondja Bartimeus is, a vak koldus, aki ott ül a Jerikói város szélén, és amikor elhalad mellette Jézus Krisztus így szól: **„Jézus, Dávidnak fia,**

könyörülj rajtam!”Jézus hozzá fordul és könyörül a betegségén, könyörül a lelkén.Imádsága nyitott ajtókra talál. Hogyha nem élünk ezzel, ha nem érezzük magunkat Isten kegyelmére szorultnak, mert nyomorult bűnösök vagyunk, akkor odaát már imádkozhatnánk akárhogy, az már nem jut el Istennek szívéhez.

A második kérés, amely szintén becsapódott ajtóra talált az, hogy akkor küldje vissza Lázárt, hogy figyelmeztesse őt testvérét, hogy változzanak meg, ne kövessék példáját, mert rossz útra vezet. A szándék szép, de nem lehet. Mi is mondhatjuk, hogy van családom, vannak testvéreim, rokonaim, barátaim, Lázárim,nem akarom, hogy elveszenek. Fontos gondolat, hogy most még lehet tenni értük valamit. Mindannyiunk házi feladata kéne legyen, hogy hazamenve innen, odafigyeljünk a másik emberre. Ha ez nehéz feladatnak bizonyul, ha a figyelmünk sokszor megosztódik, akkor vegyünk egy papírt és írjuk fel rá a nevüket. Ezt a papírt helyezd olyan helyre, amelyen szem előtt van és, amikor naponta ránézel, gondold át: mit tettem értük és mit tehetek még értük? Mert egyszer már késő lehet, és akkor nagyon fogjuk bánni az elmulasztott alkalmakat. Vannak lejárt idők, becsapódott ajtók és ezek a pillanatok bármikor eljöhhetnek.

Ragadjunk meg minden pillanatot a jó cselekvésére, amíg lehet, amíg szabad!

A harmadik gondolat, amit kiseretnék emelni, összegzi a két színtérrrel kapcsolatban megfogalmazott gondolatokat ránk nézve. **Hiszen ez a példaelbeszélés hozzánk szól, minket serkent arra, hogy eljött a cselekvés ideje!**Most aki hallod ezt a példázatot, most még dönthetsz. Amennyiben döntöttél és a mennyországba szeretnél kerülni, vedd észre a te Lázárod, fordulj hozzá és támogasd egy bátorító szóval, vigasztalással, meghallgatással, vagy akár anyagi segítséggel. Ne csak önmagaddal foglalkozz, hanem vedd észre a másikat is. Nagy ereje, gyógyító ereje van az emberi odafigyelésnek.

A gazdag helyzetéből világossá válik számunkra, hogy ha hasonló módon járunk, kelünk ebben a nagyvilágban, akkor milyen sorsra juthatunk. Ábrahám és a gazdag párbeszéde nekünk szól, mai embereknek, hogy nekünk még van időnk, van lehetőségünk életünk helyrehozatalára.Biztos vagyok benne, hogy az itt lévők közül senki sem szeretné megtapasztalni a gazdag szenvedéseit. Nagy evangélium számunkra, hogy ma itt lehetünk az Isten házába és, hogy úgy

szól hozzánk Isten igéje, mint amelyik cselekvésre hív! Isten Igéje mindig megmozgat és cselekvésre buzdít bennünket.

A gazdagnak nem adatott meg a lehetőség, hogy belelásson, mi történik vele büszkeségét, önteltségét követően, habár Mózes és a próféták tanítása neki is adatott volt. Nekik is volt igehirdetésük, ahogy nekünk is van! Ott van előttünk a teljes Szentírás, ne féljünk használni. Ne legyünk önzőek, ne legyünk vakok, mint a gazdag, hanem nyissuk ki és halljuk meg, hogy milyen az Isteni szeretet? Önmagával nem törődve, életét adta értünk, hogy nekünk örök üdvösségünk legyen.

Isten azt helyezi ma a szívünkre ezzel a példázattal, hogy Ne kövessük a gazdag példáját, hanem a Szentírás tanítása szerint vegyük észre azokat, akiket Isten ránk bízott. A Krisztusban való hit jó cselekedetekben nyilvánul meg, és ezek hiányában nem lehet az örök üdvösségbe kerülni. Vegyük komolyan mindezt és ezzel a magatartással forduljunk Istenhez, és embertársainkhoz. Adja Isten, hogy a krisztusi lelkület határozza meg a mi egész életünket, amit Pál apostol így fogalmaz: **„Mi erősek pedig tartozunk azzal, hogy az erőtlenek gyengeségeit hordozzuk, és ne a magunk kedvére éljünk. Mindegyikünk a felebarátja kedvét keresse, mégpedig**

annak javára és épülésére.” (Róm. 15,1-2) Adja Isten, hogy így legyen! Ámen